

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/855/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221637
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221637.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, zastúpená advokátom a konateľom Doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., proti odporkyni: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti I. rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 13C/755/2012-61 zo dňa 24. júna 2014 a proti II. uzneseniu č. k. 13C/755/2012-82 zo dňa 09. septembra 2014, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

II. Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa súdneho poplatku za odvolanie **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom (žalobou) zo dňa 27.09.2012 sa navrhovateľ (žalobca) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola odporkyňa (žalovaná) zaviazaná zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 2.163,15 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 432,63 Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď požadoval aj náhradu trov konania. Svoj návrh s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - v znení do 31.5.2010, do 31.5.2011 a po 1.6.2011) a zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov skutkovo odôvodnil tým, že exekučný súd - Okresný súd Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom na základe jeho návrhu na vykonanie exekúcie proti povinnému W. A. (registrácia súdneho exekútora EX 11824/2012 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškanie viac ako 450 dní!) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ktorá nečinnosť Okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná a zároveň nebol pri rozhodovaní rešpektovaný právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu vytvárajúceho prekážku právoplatne rozhodnutej veci a teda neodstrániteľnú vadu konania pre uplatnenie si nároku pred všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opätovné posúdenie jeho práva na zaplatenie dlhu exekučným súdom považuje za nelegálny postup, keď jeho dôsledkom je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku, zamedzením jeho účinkov na jeho právne postavenie. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (nevýdaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok) mu vznikla majetková škoda v celkovej výške 2.163,15 Eur predstavujúca náhradu istiny

s príslušenstvom, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi, keď si tiež uplatňuje aj primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sumou 432,63 Eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou), pretože samotné konštatovanie porušenia (jeho) práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu mu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý bol dôsledkom nesústreďenej činnosti Okresného súdu takej intenzity, ktorá mala za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Tvrdí preto, že je nutné deklarovať porušenie jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo a princípu právnej istoty) a nahradiť mu požadovanú nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv a princípov právneho štátu, keď medzitýmnym rozsudkom žiadal určiť žalovanú zodpovednou za škodu nerozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní.

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Komárno ako súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní vo veci rozhodol tak, že návrh navrhovateľa (v plnom rozsahu) zamietol a súčasne o trovách účastníkov voči sebe navzájom rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznáva. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie (predovšetkým spisom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Er/1119/2012) a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1 písm. d, ods. 2, § 4, ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2, §15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a 5) ustanovenia Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z., § 44 ods. 1, 2) a § 45 ods. 1 a 2 tým, že ho považoval za nedôvodný a v konaní úspešnej odporkyni v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP (Občianskeho súdneho poriadku - zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žiadne jej nevznikli. Poukázal na to, že z exekučného spisu zistil, že žiadosť na vydanie poverenia bola podaná dňa 13.08.2012, o žiadosti na vydanie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 21.08.2012 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, voči čomu podal oprávnený odvolanie, ktorému odvolací súd nevyhovel a 18.11.2013 rozhodnutie potvrdil.

Súd prvého stupňa poukázal na to, že

- skutočnosti v žalobe sú nesprávne, čo do časových období (dátumov),
- otázku, či došlo k nesprávnemu úradnému postupu je vždy potrebné posúdiť podľa okolností konkrétneho prípadu,
- dôkazná povinnosť (bremeno podľa § 120 ods. 1 OSP) v tomto spore zaťažovalo navrhovateľa, ktorú však neunesol, keď nemal za preukázané základné predpoklady vzniku zodpovednosti odporkyne (vznik škody - nemajetkovej ujmy, ich výšku a príčinnú súvislosť),
- navrhovateľ požiadal o predbežné prerokovanie nároku a jeho žiadosti kladne vyhovené nebolo,
- exekučný súd je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z. už pri rozhodovaní o žiadosti exekútora na vydanie poverenia,
- posudzoval zachovanie zákonnej, resp. primeranej lehoty na rozhodnutie, keď nedodržanie zákonnej lehoty automaticky prietáhy v konaní neznamená, a že
- lehota 15 dní sa netýkala vecí, v ktorých exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, pričom rozhodnutie na 8 deň od podania žiadosti bolo primerané.

Uvedené rozhodnutie včas podaným odvolaním napadol len navrhovateľ domáhajúci sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V dôvodoch svojho odvolania súdu prvého stupňa vyčítal to, že prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 v znení zákona č. 412/2012 Z. z. de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné, že súd vôbec nevysvetlil svoj názor o tom, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a má aplikovať platné právo, že nevykonal dostatočné dokazovanie znaleckým posudkom a že bol povinný rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania, ak mu bol takýto návrh podaný (v spise sa nenachádza!).

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila. V priebehu konania sa vyjadrila k podanému návrhu, ktorý žiadala ako nedôvodný plne zamietnuť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 214 ods. 2 a § 156 ods. 1 a 3 OSP) a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1) a prihládajúc i na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť a súčasne v zmysle ustanovenia § 224 a § 142 ods. 1 OSP v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznať z dôvodu, že jej v odvolacom konaní žiadne nevznikli.

V danej veci navrhovateľ podal odvolanie, ktorého odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú plne s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti súdu, a preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V danej veci dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovoľával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmarí možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom.

Zákon č. 514/2003 Z. z. (nahradzujúci zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu) o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení neskorších predpisov nadobúdajúci účinnosť od 1.7.2004) je osobitným zákonom, ktorý v nadväznosti na Listinu základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb. - článok 36 ods. 3 a 4), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. - článok 6 ods. 1) a Ústavu Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb. - článok 46 ods. 3) upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci, keď na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť súčasne splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobom v zákone špecifikovaným, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou nevyhnutnou podmienkou je, aby medzi konaním vedúcim k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť, pričom dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok znáša poškodený a v prípade ich preukázania sa štát svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Zákon rozlišuje dva základné okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9), keď je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7) a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Pojem "nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci" nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 1 zákona výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Pri nedostatku zákonnej explicitnej definície vo všeobecnosti možno za takýto postup považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania, keď v zmysle zákona za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom orgánu verejnej moci priamo súvisiacim s výkonom právomoci orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu - škody, čo vyžaduje starostlivé zváženie všetkých prírodných súvislostí pre objasnenie príčin, ktoré k určitému výsledku viedli, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu (priamej) príčiny a následku.

Podstata sporu účastníkov teda spočívala v tom, či pre zamietajúce rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platí pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prietahov, či nastala situácia zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku citovaného súdom prvého stupňa mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za to, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na prípady vydania poverenia na vykonanie exekúcie, pri nezistení rozporu tak, ako to je uvedené v druhej vete tohto ustanovenia. Úmyslom zákonodarcu bolo zefektívniť exekučné konanie v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a preto z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom vo vetách 2 a 3 uvedeného ustanovenia rozlišoval prípady "ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia" (veta druhá) a prípad "ak súd zistí rozpor žiadosti" (veta tretia). Pokiaľ by mal zákonodarcu úmysel, aby pätnásťdňová lehota exekučného súdu sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne, bol by to upravil explicitne uložením exekučnému súdu povinnosti rozhodnúť v oboch prípadoch v lehote 15 dní, bez toho, že by rozlišoval jednotlivé zistenia exekučného súdu. Vydanie poverenia je osobitná skrátená forma rozhodnutia exekučného súdu, zamietnutie žiadosti je riadnym rozhodnutím exekučného súdu vyžadujúcim náležité odôvodnenie zistených rozporov s dôsledkom pre nevydanie poverenia.

Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd následne posudzoval, či konanie exekučného súdu, nevykazovalo navrhovateľom tvrdené zbytočné prietahy, i keď jeho postup nemožno považovať za nesprávny úradný postup pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Pri rozhodovaní o tom, či vo veci došlo k prietahom v konaní sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania, 3. spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem "zbytočné prietahy" obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02). Ustanovenie § 9 zákona treba na vec aplikovať v takom znení, v akom platil v čase namietaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci a nie je teda možné toto zákonné ustanovenie vykladať v zmysle jeho znenia po novele od 1.1.2013 (zákonom č. 412/2012 Z. z.), z čoho potom vyplýva, že postup exekučného súdu bolo nevyhnutné posúdiť aj z hľadiska "zbytočných prietahov" a to súdom samostatne, bez potreby existencie rozhodnutia alebo konania iného orgánu v zmysle znenia ustanovenia § 9 ods. 2 po novelizácii od 1.1.2013. Posúdenie zbytočných prietahov nie je možné bez prihliadania na všetky okolnosti veci, teda nemožno neprihliadať na tisíce obdobných vecí podávaných navrhovateľom na postup exekučného súdu i vzhľadom k jeho možnostiam.

Vydanie súdneho rozhodnutia do 8 dní od podania žiadosti hodnotiť ako "zbytočné prietahy" nemožno.

Čo sa týka namietaného nesprávneho úradného postupu v súvislosti so zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o vydanie mu poverenia pre zistený rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, v dôsledku čoho nebol uznaný spôsobilým exekučným titulom, odvolací súd poukazuje na to, že mu neprislúcha preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní a že právne závery ohľadom rozhodcovských rozsudkov sú bohato riešené judikatúrou Najvyššieho súdu SR a tiež aj Ústavného súdu SR, od ktorých záverov sa ani odvolací súd nemá dôvod odkloniť. Lehota rozhodnutia exekučného súdu bola podľa odvolacieho súdu primeraná (rozhodnuté bolo na 8 deň po podaní žiadosti).

Za daných okolností tak navrhovateľ nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, teda k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, v

dôsledku čoho nebolo potrebné zaoberať sa škodou a príčinnou súvislosťou, keď ani tieto navrhovateľ v konaní vykonanými dôkaznými prostriedkami nepreukázal. Navyše pokiaľ navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, škoda mu vzniknúť nemohla.

Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci vecne správne, keď návrh navrhovateľa plne zamietol. Odvolací súd tiež vychádzal z toho, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné to, že by navrhovateľ nepodal návrh na predbežné prerokovanie svojich nárokov a že 6-mesačná lehota na ich prerokovanie v čase rozhodovania súdu už uplynula, že je neprípustná všeobecná paušalizácia uplatňovaných nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď oba nároky je potrebné v konaní jednoznačne preukázať (nie je možné ich len predpokladať) v konaní vykonaným dokazovaním, že nepredloženie dôkazov nie je dôvodom na zastavenie konania, že znalecký posudok slúži len na preskúmavanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania, že rozhodovaciu činnosť súdov tvoriacich podstatu súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, že vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný (a nestačí, ak je iba sprostredkovaný, teda k zmenšeniu majetku by muselo prísť priamo a len týmto postupom), že navrhovateľ nevyprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce ním uvádzanú škodu a nemajetkovú ujmu a že vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezistil.

II. Napadnutým uznesením Okresný súd Komárno ako súd prvého stupňa, napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi (povinnosť), aby v lehote 10 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil (v kolkoch na rube tohto tlačiva, alebo príkazom na úhradu na označený účet) súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,-Eur podľa položky č. 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch), pričom uviedol, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať. Zároveň (v bode 2) navrhovateľovi vyrubil i súdny poplatok 10,-Eur za vyhotovenie rovnopisov (položka č. 20a).

Uvedené uznesenie, ktoré bolo navrhovateľovi prostredníctvom jeho zástupcu spolu s príkazom na úhradu doručené dňa 11.09.2014, napadol navrhovateľ (prostredníctvom svojho právneho zástupcu) včas podaným odvolaním, domáhajúc sa jeho zrušenia bez náhrady v časti poplatku za odvolanie. Súdu prvého stupňa vyčítal to, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie, teda neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu a tieto môže len hádať. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a podobne, ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobníka súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo/39/2007). V prílohe zákona nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť ani za podanie dovolania a teda mu bola uložená poplatková povinnosť v rozpore so zákonom v prípade, kde ju nemal. Použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na článok 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Navyše podľa ustanovenia § 18 ca, zákona o súdnych poplatkoch z úkonoch navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 1.10.2012 a teda konanie sa začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. a preto je nutné v súvislosti s podaným dovolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012.

Vyjadrenie k podanému odvolaniu podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP - Občianskeho súdneho poriadku - zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa (prihliadajúc i na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - § 212 ods. 1 a 3 OSP) dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

V danej veci navrhovateľ podal návrh - žalobu dňa 27.9.2012, súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 24.06.2014, ktorý rozsudok odvolaním zo dňa 06.08.2014 podaným elektronicky dňa 06.08.2014 napadol len navrhovateľ. Súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodol o poplatkovej povinnosti navrhovateľa za podané odvolanie.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, súdne poplatky (ďalej len poplatky) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "Sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Oslobodenie od poplatku upravuje § 4 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý v ods. 1 písm. k/ v znení zákona do 30.9.2012 upravoval (vecné) oslobodenie od poplatku vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré ustanovenie (§ 4 ods. 1 písm. k/) bolo zrušené od 1.10.2012 - od prijatia zákona č. 286/2012 Z. z. (novelizácie zákona o súdnych poplatkoch účinné od 1.10.2012).

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v Sadzobníku (§ 6 ods. 2).

Podľa ustanovenia § 18 ca zákona o súdnych poplatkoch (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov, časť I. Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka (číslo) 7a znie: zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20,-Eur.

Uvedená položka 7a bola do zákona vložená od 1.10.2012 (novelou - zákonom č. 286/2012) a až do súčasnosti menená nebola. V dôvodovej správe k zákonu č. 286/2012 sa uvádza: "spresňuje sa ustanovenie o osobnom a vecnom oslobodení od súdnych poplatkov a upravuje sa spoplatnenie konaní o preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy. Navrhuje sa vyňatie konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom z rozsahu vecného oslobodenia.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zmyslu a účelu zákonných zmien od 1.10.2012 mal odvolací súd za to, že v prípade súdneho poplatku zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa jedná o súdny poplatok vyberaný v občianskom súdnom konaní za konanie súdu (nie teda za úkon súdu), že súdny poplatok - jeho výška je daná pevnou sumou (podľa sadzobníka) a že v prípadoch vecného oslobodenia v konaniach o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom s účinnosťou od 1. októbra 2012 došlo k zrušeniu vecného oslobodenia takýchto konaní od súdneho poplatku, v dôsledku čoho v zmysle prechodného ustanovenia - § 18ca síce podaná žaloba podaná dňa 27.9.2012 nepodliehala súdnemu poplatku za návrh, avšak predmetné odvolanie bolo podané (a teda odvolacie konanie začaté) v čase, keď už došlo k zrušeniu vecného oslobodenia od súdneho poplatku a teda podaním odvolania navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť podľa platného znenia zákona (v čase začatia odvolacieho konania).

Odvolací súd nesúhlasí s námietkou odvolateľa o neodôvodnení napadnutého rozhodnutia, nakoľko toto považoval odvolací súd náležite za odôvodnené, keďže z neho vyplýva to, za čo bola navrhovateľovi

poplatková povinnosť vyrubená, v akej výške, v zmysle akého ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch (a jeho prílohy - sadzobníka).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.